

της πνάγκασεν αύτην ν' ἀναζητησῃ ζωηρότερον ή μέχρι τότε τὴν πρόδοκτην τῶν συμπαθειῶν τῶν χαγῶν τῆς κεντρώφας Ἀσίας: Ο Στόδδαρτ ἀπεστάλη εἰς Βουχάραν τῷ 1838, ὁ Γούδ διηγεύνεται τὸν ἄνω Ωξον μέχρι τῆς λίμνης Σαρί-Κούλ, ὁ Ἀβδοτ, ὁ Σαιξπῆρος καὶ ὁ Κάνολλυ ἀφίκοντο εἰς Χίβαν τῷ 1840, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Κάνολλυ μετέβη παρὰ τῷ ἐμίρῃ τοῦ Χοκάνδ, συναντήθεις εἴτα μετὰ τοῦ Στόδδαρτ ἐν Βουχάρᾳ, καθ' ἥν ἀκριδῶς στιγμὴν ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐσφάγη ὑπὸ τῶν Ἀφγανῶν. Οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἐφυλακίσθησαν, ὑπεβλήθησαν εἰς ἀκατανομάστους βασάνους καὶ ἐπὶ τέλους ἔθανατῳ θόνῳ (Ιούν. 1842). Ἡ Ἀγγλία δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον αὐτῶν, μόνον δὲ διὰ μεγίστων κινδύνων κατώρθωσεν ὁ ιεραπόστολος Γούλφ νὰ συλλέξῃ πληροφορίας περὶ τῆς τύχης αὐτῶν.

Ἡ Βοχάρα εὐρίσκετο τότε εἰς χεῖρας ἡκιστα πεπολιτισμένου πρίγκηπος, ὅστις ὑρέσκετο εἰς τὸ νὰ ἐφαρμόζῃ τρομερὰς σωματικὰς ποινὰς οὕτος ἦν ὁ Νασρούλλαχ, βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ 1826—1860. Δὲν εἶχεν εἰδέτη ἐπιστῆ ἢ στιγμήν, καθ' ἥν ἡ Ρωσία ἤδυνατο νὰ θέσῃ τέργαμα εἰς τὰς φρικαλεότητας, δὲν θέατρον ἦτο τὸ Τουρκεστάν· δὲν εἶχεν αὐτὴν εἰδέτη στερογὰν βάσιν ἐνεργείας καὶ ἐνησχολεῖτο πρὸ πάντων εἰς τὰ τῆς καθυποτάξεως τοῦ Καυκάσου. Ἡ τοῦ Πετρόβσκη ἐναντίον τῆς Χίβας ἐκστρατεία (1839), ὑπῆρχε καταδραπτικὴ ἔνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, εἰς ὃ ὁ στρατὸς ἐξετέθη· καὶ ἡ εἰς Βοχάραν ἀποστολὴ τοῦ Βουυτένεφ, Χάμκωφ καὶ Λέμαν οὐδὲν ἐσχεν ἀποτέλεσμα (1841), ἀλλὰ τὸ ἐπίον ἔτος δὲν Δανιλένσκης συνωμολόγησε συνθήκην μετὰ τῆς Χίβας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ

ΑΣΤΡΩΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Διήγημα).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΠΕΡΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἵδε προηγούμενον ἀριθμόν).

I V.

ΞΦΩΣ.

Εἰς τὸν ἀλληλέγγυον ἔκεινον βίον τὸν πλήρη ἀριστιώσεως ὑπελείπετο κατί, καίπερ ὅλως θελκτικόν. Αἱ συνδιαλέξεις ἔκειναι περὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος, αἱ ἀνταλλαγαὶ ἔδειν περὶ τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἔρευναι περὶ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων ἐπανέπαυν ἔνιοτε τὸ πνεῦμά των, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν. Οσάκις ἀμφότεροι πλησίον ἀλλήλων συνωμίλουν ἐπὶ πολὺ εἴτε ὑπὸ τὴν θολωτὴν στέγην τοῦ κήπου, ὑπόθεν ἐδέσποζον ὅλου τοῦ πίνακος τῆς μεγαλοπόλεως, εἴτε ἐν μέσῳ τῆς ἡρεμίας τῆς Βιβλιοθήκης, ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς δὲν ἤδυνατο νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς συντρόφου του, καὶ ἔμενον ἀμφότεροι τὰς χεῖρας κρατούμενοι, ἀφωνοι, δέσμοις ὑπὸ ἀρράτου τινὸς δυνάμεως. Ἀποχωριζόμενοι ἦσθαντο ἀμφότεροι κενόν τι παραδόξον ἐν ἔσωτος, ὀδυνήρον, ἀόριστον τινά ἀδυμίαν, ὡσεὶ διεπτάτο βιαίως δεσμός τις ἀναγκαῖος εἰς τὸν ἀλληλέγγυον βίον των. Καὶ ἀμφότεροι ἐπίσης ἔκαραδόκουν τὴν στιγμὴν τῆς ἐπανόδου. Τὴν ἡγάπα ἔκεινος οὐχὶ δι' ἔσωτόν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ταύτην μὲ ἀγάπην σχεδὸν ἴδαινικήν, μὲ αἰσθημα τόσον βαθείας ἐκτιμήσεως, ὅσον καὶ σφρόδρου ἔρωτος, καὶ ἤδυνήθη νὰ ἀντιστῇ παλαίων πρὸς τὰ σκιρτήματα τῆς εαρκός, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔξεγειρόμενα. Ἀλλ' ἡμέραν τινά, ἐνῷ ἔκαθιντο πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔκεινου ἀνακλίντρου τῆς Βιβλιοθήκης, περιστοιχούμενοι κατὰ τὸ σύνθης ὑπὸ πλήθους βιβλίων καὶ φωλλῶν ἀπεσπασμένων, καὶ διέψενον σιωπηλοί, αἴφνης ἢ κεφαλὴ τοῦ

νέου βεβαρημένη πάντως ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἀπὸ τόσου καιροῦ συγκεντρουμένων δυνάμεων, δι' ὃν ἀνθίστατο εἰς τοσοῦτον ἀκράτητον ἔλξιν, ἔχοντες ἀνεπαισθίτως ἐπὶ τῶν ὅμων τῆς φίλης του καὶ πάραυτα σχεδόν τὰ χείλη των συνηγορήθησαν.

὾ άνεκλάητος εὐδαιμονία τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος! Ὡς ἀσθεστος δίψα τοῦ ὄντος, διπερ διψή εὐτυχίαν, ἐνθουσιασμὸς ἀτελεύτητος τῆς ἀκατεβλήτου φαντασίας, γλυκεῖα μελῳδία τῶν καρδιῶν, εἰς ποια οἰλέρη ὑψη ἀνεβίσας τοὺς ἐκλεκτούς σου ἐγκαταλειψθέντας εἰς τὰς ἔξόχους ἥδονάς σου! Ἐπιλήμονες αἴφνης τῆς χαμαιζήλου γῆς ἀναπτεροῦνται ἐν ἀκαρεὶ εἰς τοὺς μαγικοὺς παραδείσους, καθίστανται ἀφανεῖς εἰς τὰ βίθυντα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ αἰωροῦνται εἰς τὰς ἔξαισιας χώρας τῆς αἰωνίας τρυφῆς. Ο κόσμος μὲ τὰς ἀσχημίας καὶ τὰς ἀθλιότητάς του δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτούς. Ζῶσι εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ πῦρ, σαλαμάνδρας, φεύγοντες. Ἐλεύθεροι παντὸς φορτίου, κοῦφοι ως ἡ φλόξ, καταναλισκόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκ τῆς τέφρας των ἀναγενώμενοι, ἀείποτε φωτεινοί, ἀείποτε φλογώδεις, ἀδιάτρωτοι, ἀκαταμάχητοι.

Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον παραταθεῖσα διάχυσις τοῦ πρώτου ἐκείνου ἐνθουσιασμοῦ ἔγαγε τοὺς δύο ἔραστάς εἰς βίον ἐκστάσεως, ὅστις ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσωσι τὴν μεταφυσικήν καὶ τὰ προβλήματά των. Ἡ στιγμὴ αὕτη διέρκεσεν ἐπὶ τοῦ ἔξι μῆνας. Τὸ γλυκύτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ σφρόδρωτερον τῶν αἰσθημάτων ἦλθε νὰ συμπληρωθῇ ἐν αὐτοῖς τὰς ἀνεπαρκεῖς διανοητικάς ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος καὶ τοὺς ἀπερρόφησε παρευθύνος καὶ σχεδὸν τοὺς ἔξεμηδέντες. Απὸ τῆς ἡμέρας τοῦ φιλήματος δι' Γεωργίου Σπέρος οὐχὶ μόνον ἔξεμηδέντη πλέον διοτελῶς ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἔπαινε καὶ νὰ συγγράψῃ, καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν τὸν πλέον μεθ' ὅλην τὴν μακρὰν καὶ πραγματικὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπέδειξεν. Τῶν ἄγαν λογικῶν τινες θὰ ἤδυναντο νὰ συμπεράνωσιν ἐντεῦθεν ὅτι τὸ πρῶτον ἥδη ἐπὶ ζωῆς του δι' Σπέρος ἔμενεν εὐχαριστημένος καὶ ὅτι εἴρε τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος, τὸν ὑπέρτατον σκοπὸν τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων.

Οὕτως ἔζων ἐν τῷ « ἔγως μηδὲν τῶν δύο », ὅστις, ἀπομακρύνων τὸν κόσμον ἐκ τοῦ ὑπτικοῦ μας κέντρου, ἐλαττοὶ τὰς ἔλλειψεις του καὶ τὸν παριστῆ τερπνότερον καὶ ὡφαιότερον. Δι' αὐτούς, εὔτυχες ἐν τῷ ἀμοιβαίῳ ἔρωτι των, τὸ πῦν ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ ἀνθρωπότητι ἔψαλλεν αἰώνιον ἄσμα εὐτυχίας καὶ ἔρωτος. Ἀνεπασθήτως ὅμως ὁ νεαρὸς φιλόσοφος καὶ γωρίς ἰσως καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἔνυσηση ἐπανέλαβε βαθύμηδὸν καὶ ἐν διαλειμμάτων τὰς διακοπεῖσας μελέτας του, ἀναλύων ἥδη τὰ πράγματα μὲ βαθὺν αἰσθημα αἰσθηδούσας, ὅπερ δὲν εἶχεν εἰδέτη γνωρίσει μεθ' ὅλην τὴν φυσικήν του ἀγαθότητα, ἀποκρύων τὰ σκληρὰ συμπεράξματα, ἀτίνα ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποδοθεῖεν εἰς ἀτελῆ, γνῶσιν τῶν αἰτίων, θεωρῶν διόπτραν τοις διακοπαῖς τοῦ πανόραμα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπίσης καὶ ἔκεινη ἐπανέλαβεν ἐν μέρει τούλαχιστον τὰς μελέτας, τὰς ὄποιας εἴχε κάμει ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτούς. Ἀλλ' αἰσθημά τι νέον, ἀπειρον, ἐπλύρου τὴν ψυχὴν αὐτῆς, τὸ δὲ πνεῦμα της δὲν εἶχε πλέον τὴν αὐτὴν πρὸς διανοητικὴν ἔργασίαν ἐλευθερίαν. Ἀφαιρεθεῖσα ἐν τῇ διαρκεῖ ἔκεινη ἀγάπη πρὸς ὃν ὅπερ ἔξι διολκήρου κατέκτησε, δι' ἔκεινου μόνον ἔβλεπε καὶ δι' ἔκεινο μόνον ἐνήργει. Κατὰ τὰς ἡρέμους τῆς ἐπέρας ὥρας, ὅτε ἔκαθιντο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβόλου, εἴτε ὅπως πατέη τεμάχιον τι τοῦ Σοπίνου, ὅπερ ἔθαμμαζεν ὅτι δὲν ἤδυνατο νὰ ἔκτιμησῃ πρὸ τοῦ νὰ ἀγαπήσῃ, εἴτε ὅπως συνηγόρησσον μὲ τὴν φωνὴν ἔκεινην τὴν τόσον ἡχησταν καὶ λιγυράν Νορβηγιακὰ κόσματα τοῦ Γκρέγγ καὶ τοῦ Μπούλ ἢ τὰς μελῳδίας τοῦ ἡμετέρου Γκουνιδού, ἐνόμιζε, χωρὶς ἵσως νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὴν πῶς, ὅτι διφλατός της ἱτον διάροττης, διδυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἐμπνεύσεις ἔκεινας τῆς καρδίας. Πόσον τερπνάς ὥρας διήρχετο ἔκεινος εἰς τὴν εύρεταιν ἔκεινην βιβλιοθήκην τοῦ οἴκου τοῦ Πασσούνου ἔξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀκολουθῶν ἐνίστη διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς πολυτρόπους ἔκεινους ἐλεγμούς τοῦ καπνοῦ ἀνατολικοῦ σιγαρέτου, ἐνῷ ἔκεινη παραδομένη εἰς τὰς ἀναπολήσεις τῆς φαντασίας της ἔμελπε τὸ γλυκὸ Sactergentnes Sondag τῆς πατρίδος της, τὴν σερενάταν τοῦ « Δὸν Ζουάν » καὶ τὴν « Λίμνην τοῦ Λαμπαρτίνου » καὶ φέρουσα μετὰ ταχύτητος τοὺς δεξιοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβόλου ἀνέδιδεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μελῳδικὸν ρευματισμὸν τοῦ Βουχερίνη!

Ἔπλεθ τὸ ἔσπ. Τὸν μάιον ἡρχεῖσον εἰς τοὺς Ηαρισίους αἱ ἑορταὶ τῆς

Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, περὶ δὲ τὸν ἐλέγομεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος διηγήματος, καὶ τὰ ὑψη τοῦ κάπου τοῦ Πασούνος ἐφρούρουν τὴν Ἑδέμ τοῦ ἔρωτιῶντος ζεύγους. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰκλέας, ὅστις μετέβη εἰς τὸ Ἀλγέριον, ὅπως διέλθῃ τοὺς κακοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ἐπανῆλθε φέρων συλλογὴν ὅπλων ἀραβικῶν διὰ τὸ ἐν Χριστιανίᾳ Μουσεῖον του. Ἐσκόπει δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον εἰς Νορθογρίαν. Ἡ δὲ νεῖνις μετὰ τοῦ ἔραστοῦ τῆς συνεφώνησαν, ὅπως τελεσθῇ δὲ γάμος ἐν τῇ πατρίδι τῆς κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ μυστηριώδου φάσματος.

“Αμα ἔφθασε τὸ θέρος, ἀνεχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς Χριστιανίαν. Ὁ Σπέρος σκοπὸν εἶχε νὰ διαμείνῃ ἔκει μέχρι τοῦ φθινοπώρου καὶ συνεχίσῃ τὰς μελέτας, τὰς δόπιας ἐπεχείρησε τὸ παρελθόν ἔπι τοῦ βορείου σέλαος, διότι αἱ παρατηρήσεις αὗταις ἰδιαιτέρως ἐνδιέφερον εἰς αὐτὸν, τὰς δόπιας ὄμως μᾶλις ηὐκαίρησε τότε νὰ ἀρχίσῃ.

Τὸ ταξεδίον τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ συνέχεια τοῦ γλυκυτέρου τῶν ὄντερων. Ἡ ξανθὴ κόρη περιέβαλλε τὸν ἔραστήν της διὶς αἰώνιον γονείας, ἥτις ἥδυνατο ἵσως νὰ τὸν καταστήσῃ διὰ παντὸς ἐπιλήματος τῶν θελγάτρων τῆς Ἐπιστήμης, ἐὰν καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν εἴχεν ἀτομικὴν ἀκόρεστον ὅρεξιν εἰς μελέτας. Τὰ πειράματα, ἀπτινὰ δὲ ἀκάματος ἐρευνητής ἐπεχείρησε περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἐνδιέφερον ἐπίσης καὶ εἰς αὐτὴν ὅσον καὶ εἰς ἔκεινον. Ὄμοιώς καὶ ἔκεινη ἦθελε νὰ ἔσηγησῃ τὴν φύσιν τῶν μυστηριώδων ἔκεινων φλογῶν τοῦ βορείου σέλαος, αἵτινες πάλλουσι τὸ ἐσπέρας εἰς τὰ ὑψη τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς συνεχίσεως τῶν ἐρευνῶν του φερόμενος δὲ Σπέρος ἀπεφάσισε τὴν διὶς ἀεροστάτου ἀνάβασιν ἐπὶ σκοπῷ νὰ συλλάβῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ φαινόμενον εἰς αὐτὴν τὴν πηγήν του, καὶ ἔκεινη ὁσαύτως ἥσθάνετο τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν. Προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, διότι τὰ ἀεροναυτικὰ πειράματά του δὲν ἴστην ὅλως ἀκίνδυνα. Ἀλλὰ μόνη δὲν τοῦ νὰ συμμερισθῇ καὶ αὐτὴ τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον ἔρχεται νὰ τὴν καταστήσῃ κωφὴν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ φιλάτατου της. Μετὰ μακροὺς δισταγμοὺς ἀπεφάσισεν δὲ Σπέρος νὰ τὴν συμπαραλάβῃ καὶ προπαρεσκεύασεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Χριστιανίας τὴν σκοπουμένην ἀνάβασιν διὰ τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ βορείου σέλαος.

V.

ΤΩ ΘΩΡΗΙΟΝ ΔΞΕΛΔΣ.

Αἱ διαταράξεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης ἀνήγγελλον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βορείου σέλαος πρὸ τῆς δύσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τὸ ἀερόστατον ἐπληροῦτο διὰ καθαροῦ ὑδρογόνου, ὅτε ἐφάνη πρὸς τὸ βόρειον τοῦ Οὐρανοῦ διαιρήσης ἔκεινος γρυποπράσινος χρωματισμός, ὅστις εἶνε πάντοτε τὸ προφανὲς σημεῖον τοῦ βορείου σέλαος. Μετὰ τινὰς ὥρας ἐλήξαν αἱ προπαρασκευαί. Ἡ ἀτμοσφαιρική παντελῶς ἀνέφελος, ἥτο διαιρεγεστάτη. Οἱ ἀστέρες ἐσπινθηροβόλουν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐν μέσῳ βαθείας καὶ ἀσελήνου νυκτὸς μετριαζουμένης μόνον πρὸς βορρᾶν ὑπὸ ἀκύρωτοῦ φωτὸς ἀνερχομένου ἐν εἰδεὶ τέσσου περάνω σκοτεινοῦ τομέως καὶ ἐκέμποντος εἰς τὰ ὑψη τῆς ἀτμοσφαίρας ἐλαφρῆς ροδόρρους καὶ διποπρασίνους ἀκτίνας, αἵτινες φαίνονται ὡς οἱ παλαιοὶ ἀγνώστου τινὸς ζωῆς. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰκλέας παρὼν κατὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ ἀεροστάτου οὐδὲν τοῦτον διαφωτίζουμένην ὑπὸ μυριάδων φωτῶν καὶ βαθυδόν, ἐφ' ὅσον ἀπεμαρύνοντο εἰς τὸ σκοτεινὸν βάθος, ἡφανίζετο.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀερόστατον, φερόμενον ὑπὸ πλαγίας πρὸς τὰ ἄνω φορᾶς, ἥωρεῖτο ὑπεράνω τῶν μελαινῶν πεδιάδων καὶ αἱ ὥραι τῆς πόλεως λάμψεις ἔξηφανίσθησαν. Ὁ θύριος αὐτῆς δὲν ἔξινετο πλέον μέχρις αὐτῶν. Βαθεῖα σιγῆ, ἥ ἀπόλυτος τῶν ἄνω σιγῆς, ἐκάλυπτε τὴν ἐναέριον σχεδίαν. Ἄπο τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως τῆς ἀπαραδειγματίστου ἔκεινης καὶ μοναδικῆς σιγῆς, ἔτι δὲ ἴσως καὶ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός, ἴσως μάλιστα παντὸς ἄλλου τοῦ πρωτοφανοῦς τῆς θέσεως της, ἥ Ἰκλέα συνεσφίγγετο ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τολμητίου ἔραστοῦ της. Ἀνήρχοντο μετὰ ταχύτητος. Τὸ βόρειον σέλαος ἐφαίνετο καταβαίνον, ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοὺς

ἀστέρας ὡς χρυσοπόρφυρος κυματίζουσα σινδών, διαπερωμένη ὑπὸ ἡλεκτρικῶν τιναγμῶν. Διὰ μικρᾶς κρυσταλλίνης σφαίρας, κεκαλυμμένης ὑπὸ λαμπτυριζόντων σκωλήκων, παρατίθει δὲ Σπέρος τὰ ὄργανά του καὶ ἐσημένου τοὺς δεικνυομένους βαθμούς ὡς πρὸς τὰ προσπελαζόμενα ὑψη. Τὸ ἀερόστατον διολένει ἀνήρχετο. Ὁποία ἀμετρος χαρὰ διὰ τὸν ἐρευνητήν! Ἐπί τινας στιγμὰς ἵστατο μετέωρος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βορείου σέλαος καὶ προστηρίζειν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τοῦ ὑψους αὐτοῦ, ζητήματος μάτην τεθέντος ὑπὸ τοσούτων φυσιδέρων καὶ ἴδιας ὑπὸ τῶν προσφιλῶν διδασκαλῶν του, τῶν «Ψυχολόγων» Εὔρυτέδου καὶ Ἀμπέρου.

Ἡ συγκίνησις τῆς Ἰκλέας κατηγορεῖται. Ἐφοβήθης λοιπόν; τὴν ἡρώτησεν δὲ ἔραστής της. Τὸ ἀερόστατον εἶναι ἀσφαλές. Διὲ οὐδὲν δυστύχημα διάρκεια φάσις. Τὸ πᾶν ἔχω ὑπολογίσει. Θέλομεν καταβῆ ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Οὐδὲν ἔχοντος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς Γῆς.

— “Οχι. εἶπεν ἔκεινη, ἐνῷ λάμψις οὐρανία τὴν περιήγαζε ωὐδειαγῆ ροδόχρους αἴγλην· ἀλλ’ εἶναι τόσον ἔξαίσιον, τόσον ὥρατον, τόσον θεῖον! Καὶ τόσον μέγα διὲ ἐμὲ τὴν τόσον μικράν! ”Εφρίξα διὰ τὰ μίαν στιγμήν. Νομίζω ὅτι σὲ ἀγαπῶ τώρα πλέον ἥ ποτε.

Καὶ πειπτυσσομένη τὸν τράχηλόν του τὸν ἐνηγκαλίσθη μὲνα ἐναγκαλισμὸν πειπαθῆ, διαρκῆ, ἀτελεύτητον.

Τὸ ἀερόστατον μεμονωμένον ἐπλανάτο ἐν σιγῇ εἰς τὰ ἐναέρια ὑψη, διαφανῆς ἀερίου σφαῖρα περιβεβλημένη ὑπὸ λεπτοῦ μεταξίου περικαλύμματος, οὐτινος αἱ κάθετοι ζῶνται ἐκ τῆς λέμβου συνενούμεναι εἰς τὴν κορυφήν, περὶ τὸν κύλιον τοῦ ἐπιπλωματος, ἐνῷ τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ ἀεροστάτου διανοίγεται εύρεως διὰ τὴν διαστολὴν τοῦ ἀερίου. Ἡ ἐκ τῶν ἀστέρων προϊόντα πελιδὴν λάμψις, περὶ τῆς διμιλεῖ διὰ Κορυνήλιος, θὰ ἔρκει ἐλλείψει τῆς τοῦ βορείου σέλαος, ὅπως διακρίνῃ τις τὸ σύνολον τῆς ἐναερίου σχεδίας, ἥτις, ἔξηρημένη ἐπὶ τοῦ δικτύου τοῦ περικαλύπτοντος τὴν μεταξίνην σφαῖραν. Ἡτο προσδεδεμένη διὲ ὁκτώ στερεῶν πλεκτῶν σχοινίων διερχομένων ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀεροναυτῶν. Ἡ σιγὴ ἥτο βαθεῖα καὶ μεγαλοπρεπής. Ἡδύνατο νὰ ἀκούωσι τοὺς παλμούς τῶν καρδιῶν των. Καὶ οἱ τελευταῖοι ἐκ τῆς Γῆς θύριοι ἔξηφανίσθησαν. Ἐπλανώτο εἰς ὑψος πέντε χιλιαδῶν μέτρων μετὰ ταχύτητος ἀγνώστου, καθόσον δὲ ὑψιπετῆς ἀνεμος παρέφερε τὸ ἐναέριον πλοίον, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται τις τὴν ἐλαχίστην αὐτοῦ πνοήν ἐντὸς τῆς λέμβου, τὸ δὲ ἀερόστατον κατεκλύσετο ἐντὸς τοῦ κινουμένου ἀέρος, ὡς ἀπλοῦν μόριον σχετικῶς ἀκίνητον ἐντὸς τοῦ παρασύροντος αὐτὸν ρευματος. Μόνοι κάτοικοι τῶν ὑψηλῶν ἔκεινων χωρῶν οἱ δύο ἀεροπόροι ἀπέλαυνον ἐκ τῆς θέσεως ἔκεινης τῆς ἔξαισιας ἴδοντες, τὴν δύοιαν γνωρίζουσιν οἱ ἀεροναυτοί, εἰσπνέοντες τὸν ζωαργόνον ἔκεινον καὶ ἐλαφρὸν ἀέρα, δεσπόζοντες ἐπὶ τῶν χθαμαλῶν γωρῶν, ληστουνοσύντες ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς ἔκεινης τοῦ διαστήματος ὅλας τὰς χυδαιότητας τῆς ἐπιγείου ζωῆς, καὶ πλέον ἥ δον οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτῶν ἔξετίμων τὴν ποναδικὴν ἔκεινην θέσιν, διπλασιάζοντες καὶ δεκαπλασιάζοντες τὰ θέλγητρα αὐτῆς διὰ τοὺς συναιτιθήματος τῆς ἴδιας των εὐτυχίας. Όμιλουν χαμηλῆ τῇ φωνῇ, ωςεὶ ἐφοβούντο νὰ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων καὶ διώσιν ἔξαφανίζουσεν τὸ μαγικὸν θέλγητρον, τὸ ὄποιον τοὺς ἔκρατει μετεώρους παρὰ τὰς ὅχθας τοῦ οὐρανοῦ. Αἰρίνοις λάμψεις ἔνιστε, ἀκτίνες τοῦ βορείου σέλαος, ἔφθανον μέχρις αὐτῶν, μεθ’ ὃ τὸ πᾶν μετέπιπτεν εἰς βαθύτερον καὶ ζωφερώτερον σκότος.

Οὕτω πειπεόλουν εἰς τὸ ἀστρόφον ὄνειρόν των, ὅτε κρότος αἰφνίδιος προσέκρουσεν εἰς τὰς ἀκοὰς των ὡς ὑπόκωφος συριγμός. Ἡκουσαν, ἔκυψαν ἀπὸ τῆς λέμβου, ἔτειναν τὸ οὖς. Ο κρότος ἔκεινος δὲν προήρχετο ἐκ τῆς Γῆς. Ἡτο ἀρά γε ἡλεκτρικός τις μορμυρισμὸς τοῦ βορείου σέλαος; ἥ μαγνητική τις καταιγίς εἰς τὰ ὑψη; Ἀστραπαὶ ἐφαίνοντο προερχόμεναι ἐκ τοῦ βάθους τοῦ διαστήματος, αἴτινες τοὺς ἔκαλυπτον καὶ ἔξηφανίζοντο· ἥκουν πνευστιῶντες. Ο κρότος ἥτο πολὺ πλησίον των... τὸ ἀέριον ἔξεφευγε τοῦ ἀεροστάτου.

Εἴτε διότι τὸ ἐπίπωμα ἥτο φύμαίσιον εἰς τὸν παρασύροντος τοῦ στήθους τοῦ τολμητίου ἔφερε τάσιν τινὰ ἐπὶ τοῦ σχοινίου, τὸ ἀέριον ἔξεφευγεν!

Ο Σπέρος ἐννύησεν ἀμέσως τὸ αἴτιον τοῦ ἀνηγκαλίστου ἔκεινου κρότου, ἀλλὰ μετὰ τρόμου, διότι ἥτο ἀδύνατον νὰ κλεισθῇ παλιν τὸ ἐπίπωμα. Παρετήρησε τὸ βαρόμετρον, ὅπερ ἥρχισε νὰ ἀνέρχηται βραδέως. Τὸ ἀερόστατον λοιπὸν ἥρχισε νὰ καταβαίνῃ. Καὶ ἥ πτῶσις, τὸ πρῶτον

βραδεῖς, ἀλλ' ἀναπόφευκτος, ἔμελλε νὰ βαίνῃ αὐξάνουσα κατὰ λόγον μαθηματικῶν δριζόμενον. Κατασκοπῶν τὸ κάτωθεν διάστημα, εἶδε τὰς φλόγας τοῦ βορείου σέλαος ἀντανακλωμένας εἰς τὸ διαυγὲς κάτοπτρον ἀπέριου τινὸς λίμνης.

Τὸ ἀερόστατον κατέρχετο μετὰ ταχύτητος καὶ δὲν ἀπεῖχε πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Διατηρῶν κατὰ τὸ φαινόμενον δῆλην τοῦ τὴν ἀταραξίαν, ἀλλὰ μὴ φανταζόμενος ποσῶς τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν δυστυχῆς ἀεροπόρους ἔριψε διαδοχικῶς ἀπὸ τοῦ χείλους τῆς λέμβου τοὺς ἀπομείναντας δύο σάκκους τοῦ ἔρματος, τὰ σκεπάσματα, τὰ ὅργανα, τὴν ἄγκυραν καὶ ἑκένως τὴν λέμβον, ἀλλ' ἵ ἀνεπαρκής αὕτη ἐλάφρυνσις συνετέλεσε μόνον εἰς τὸ νὰ βραδύνῃ πρὸς στιγμὴν τὴν κτηθεῖσαν ταχύτητα. Κατερχόμενον ἦδη ἡ μᾶλλον πίπτον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος τὸ ἀερόστατον μόλις ἀπεῖχεν ἑκατοστάς τινὰς μέτρων ὑπεράνω τῆς λίμνης. Σφοδρὸς ἄνεμος ἤρχετο νὰ πνέῃ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ συρίπτῃ εἰς τὰ διάτα τῶν.

Τὸ ἀερόστατον ἐστροβίλιζετο περὶ ἑαυτό, ὥστε παρεφέρετο ὥπλο σίφωνος. Αἴφνης ὁ Σπέρος ἡσθάνθη βίαιον τινα ἐναγκαλισμὸν καὶ φίλημα ἐπίμονον εἰς τὰ χεῖλη. «Διδάσκαλε μου, θεέ μου, σύ, δοτεις εἰσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ, σὲ ἀγαπῶ» ἀνέκραξεν ἑκείνη. Καὶ ἀποθέσατα δύο σχοινία ἐρρίφθη εἰς τὸ κενόν.

Τὸ ἀερόστατον ἀνακουφισθὲν ἀνῆλθεν ὡς βέλος· ὁ Σπέρος ἐσώθη.

Ἡ πτῶσις τοῦ σώματος τῆς Ἰκλέας εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ τῆς λίμνης παρτίγαγεν ὑπόκωφόν τινα κρότον, παράδοξον, φοβερὸν ἐν μέσῳ τῆς νυκτερινῆς σιγῆς. Παράφρων ἐκ τοῦ ἄλγους καὶ τῆς ἀπελπισίας, αἰσθανόμενος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ἀνορθουμένας ἐπὶ τοῦ κρανίου του, ἀνοίγων τοὺς ὄφθαλμούς καὶ οὐδὲν βλέπων, ἐπαναφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀερόστατου εἰς ἐπέκεινα τῶν χιλίων μέτρων ὕψος, ἀνηρτήθη ὁ Σπέρος ἐπὶ τοῦ σχοινίου τοῦ ἐπιπλάνατος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ τὸ σχοινίον δὲν ἔνιργε. Ἐζήτησεν, ἐψηλάφησεν εἰς μάτην. Ὑπὸ τὴν χειρά του συνήντησε τὸν μικρὸν πέπλον τῆς προσφιλεστάτης μνηστῆς του, δοτεις ἔμεινε περιπλεχεῖς εἰς ἐν τῶν σχοινίων, ἐλαφρός, μυροβόλος πέπλος, δόλος ἀποπνέων ἔτι τὴν μεθυστικὴν εὐδαίμοναν τῆς ὡραίας συντρόφου του. Παρετίρησε καλῶς τὰ σχοινία, ἐνδύσειν διὰ ἀνεύρισκε τὰ ἔχην τῶν ἐσφιγμένων ἀρθρῶν χειρῶν τῆς καί, ἐπιθέτων τὰς χειράς εἰς τὴν θέσιν, ὅπου μίαν στιγμὴν πρότερον ἦ. Ἰκλέα ἐστήριζε τὰς ἴδιας της, ἔξεσφενδονίσθη εἰς τὸ κενόν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅ εἰς τῶν ποδῶν του περιεπλέθη εἰς ἐν τῶν σχοινίων. Ἀλλ' εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ καὶ ἐπεσεν εἰς τὸ διάστημα στροβίλουμενος. Πλοιάριον ἀλιευτικόν, παριστάμενον ἐκεῖ εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος, ἐνέτεινε τὰ ιστία του καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, ὅπου ἐκρημνίσθη ἢ νεκρής καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν ἀνεύρῃ καὶ τὴν παραλάβῃ. Δὲν εἶχεν ἔτι ἔκπνευσε. Ἀλλ' ὅλαι αἱ περιθάλψεις, ἀς τῇ ἐπεδαφίστευσαν, δὲν ἰσχυσαν νὰ τὴν λυτρώσωσι τοῦ πυρετοῦ, δοτεις τὴν κατεῖχε καὶ τὴν κατεβίθρωσκεν. Οἱ ἀλιεῖς προσώριμαν τὴν πρωΐαν εἰς μικρὸν λιμένα τῶν ὄχθων τῆς λίμνης καὶ τὴν μετέφερον εἰς τὴν πενιχράν των καλύθην ἀναίσθητον δῆλως τῶν γενομένων. «Γεώργιε, Γεώργιε» τοῦτο μόνον ἐφώνει ἀνοίγουσα τοὺς ὄφθαλμούς. Τὴν ἐπιοῦσαν ἤκουσε τὸν κωδωνὰ τοῦ χωρίου ἤκουσε πενθήμως. «Γεώργιε», ἐπανελάμβανε, «Γεώργιε». Εἶχεν ἀνευρθῆ τὸ σῶμά του ἐν καταστάσει ἀμόρφου μάζης εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τῆς ὄχθης. Ἡ πτῶσις του ἀπὸ ὕψους πλείονος τῶν χιλίων μέτρων εἶχεν ἀρχίσει νὰ περάνω τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ σῶμα, διατηροῦν τὴν δριζόντειον ταχύτητα τὴν κτηθεῖσαν ὑπὸ τῆς φορῆς τοῦ ἀερόστατου δὲν ἔπεσε καθέτως, ἀλλὰ κατῆλθεν ἐγκαρφώς, ὥστε διωλίσθησε κατὰ μῆκος σύρματός τινος, ἀκολουθοῦσαν τὴν πορείαν τοῦ ἀερόστατου καὶ κατέπεσεν ὡς μάζα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ριψίστας εἰς λειμῶνα τινα παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἐπαφῆκε τὰ ἔχην του βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀνεπήδησε πλέον τοῦ ἐνὸς μέτρου ἄνω τοῦ σημείου τῆς πτώσεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ δέστη του συντρίθησαν εἰς κόνιν καὶ ὁ ἐγκαρφαλος ἔξεγκυθη τοῦ μετώπου. Μόλις δὲ ὁ λάκκος του ἐκλείσθη καὶ ἔμελλον νὰ σκάψωσι παρ' αὐτὸν τὸν τῆς Ἰκλέας ἀποθανούσης, ἐνῷ τὰ χεῖλη της ἐφώνουν μὲν ἐσθεμένην φωνὴν «Γεώργιε, Γεώργιε».

Εἰς καὶ μόνος λίθος ἔχαλυψε τοὺς δύο τάφους, καὶ ἡ αὐτὴ ἵταξετεινε τὴν σκιάν της ἐπὶ τὸν ὕπνον των. «Ετι· καὶ σήμερον οἱ κατοι-

κοῦντες παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Τυρί-φιορδάνου διατηρῶσιν ἐν ταῖς καρδίαις των τὴν μελαγχολικὴν ἀνάμνησιν τῆς καταστροφῆς, ἥτις ἀπέέθη σγεδὸν μυθώδης, καὶ δεικνύουσι πάντοτε τὸν ἐπιτύμβιον λίθον εἰς τὸν ὄδοιπρον, ἀναπολοῦντες εἰς τὴν μνήμην τὸν λυπηρὸν πόθον τερπνοῦ ἔξαφανισθέντος ὄνείρου.

Σ. I. ΗΛΙΑΔΗΣ.

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ.

I.

Ο Μάρκελλος Λεροᾶ ἦτο ζωγράφος. Εἰκοσιπενταετής, ὀλίγον ἐγωιστής, φαντασιόπληκτος, εἴχε καὶ μικρὸν δόσιν εὐπιστίας, κρυπτομένην ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἐπιθλητικόν. Ἐπίστευεν ὅτι ἦτο πρωρισμένος νὰ λάθῃ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης ἐν τῇ ζωγραφικῇ καὶ ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ἔτη διηγωνίσθη. Τὸ πρῶτον ἔτος ἀποτυχών δὲν ἀπεθαρρύθη ποσῶς, οὔτε ἡλέττωσε τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἐμπιστοσύνην, διότι ἐσκέπτετο ὅτι εἶναι σπάκων τὸ ἐπιτυχεῖν ἀμα τὴν πρώτη δοκιμασία. Τὸ δεύτερον ὅμως ἔτος, καθ' ὃ ἐκ τῶν διαγωνισμῶν ἔξηλθε τὸ αὐτὸν φέρων ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα, ἤρξατο νὰ κατέχηται ὑπὸ λυπηρῶν σκέψεων.

Ἐπὶ εἰκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας, καθ' ἀς διαρκεῖ ὁ διαγωνισμός, δύναται τις νὰ καταράξται τοὺς κριτάς. Ο Μάρκελλος ὅμως κατώρθωσε νὰ παραμείνῃ πλειότερον ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὑδρίζων κατὰ μόνας, θορυβῶν, ὄμιλῶν περὶ μεροληψίας καὶ σκανδάλων. Αφοῦ μεγάλην κατηνάλωσεν ἐν τούτῳ δόσιν εὐγλωττίας— πάντοτε δὲ εἶναι τις εὐγλωττος ἐν τοιαύταις περιπτώσειν— δὲν νεαρός ζωγράφος ἡσχύνθη ὀλίγον ἔαυτόν, μετέβη ἐπὶ τινας ἡμέρας εἰς τὴν ἔξοχὴν διὰ νὰ καθησυχάσῃ καὶ ἐπανῆλθε σώφρων μέν, ἀλλ' εἰς ἄκρον τεθλιμένος.

Εἶχε βασισθῆ ἐπὶ τοῦ βραβείου κατὰ τοὺς διαγωνισμοὺς ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἔξελθῃ τῆς δυσχεροῦς οἰκονομικῆς αὐτοῦ θέσεως. Όρφανός ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, ἀνευ περιουσίας, ἔζησεν, ὡς πολλοὶ τῶν ὅμοιων αὐτοῦ, ἐργαζόμενος καθ' ἐκάστην, μετερχόμενος πάσαν τέχνην, ἀπὸ τῆς εἰκόνος τοῦ θυρωροῦ αὐτοῦ, ἣν ἔδιδεν ἀντὶ δώρου χρηματικοῦ, μέχρι τοῦ ζωγραφίζειν κιβωτίδια, περικλείοντα γλυκύσματα ἐπὶ γάμοις ἢ βαπτίσμασιν. Απαντά ὅμως ταῦτα δὲν ἐπέχυναν τὸ βαλάντιον αὐτοῦ καὶ περιέπεσεν εἰς χρέον. Τὰ χρέον ταῦτα ἔθεωρε βέβαιον ὅτι θὰ τὰ ἐπλήρωνε, ζῶν μὲν διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως παρεχομένου μισθοῦ, διατιθέμενος δ' εἰς ἀπόσθεσιν τούτων τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως εἰκόνων, αἴτιες θὰ ἐπωλοῦντο βεβαίως εὐκόλως. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ἀπηλλαγμένος παντὸς οἰκονομικοῦ περισπασμοῦ καὶ θὰ ὀδεύει τὴν προδιαγεγραμμένην ἥδη ὄδον ζωγράφου τοῦ συρμοῦ.

Ναί, τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο βέβαιον ἀφ' ἔαυτοῦ, ἐν τούτοις, ως ἐν τῷ μύθῳ, τὸ δοχεῖον ἐθράσυθη καὶ τὸ γάλα ἔχύθη. Ο διαγωνισμὸς εἶχε λήξει καὶ τὸ βραβεῖον... τὸ βραβεῖον, ὅπερ διεξεδίκει δι· ἔαυτόν, ἔλαβεν ἀλλος!

Ἐσκέπτετο πάντα ταῦτα τὰ ὄλιγον θυμηδῆ, ἔξετάζων συνάμα εἰκονογραφίαν, ἢν προετίθετο νὰ συμπληρώσῃ, ἐλπίζων νὰ πωλήσῃ αὐτήν, ὅτε ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου αὐτοῦ.

Κύριός τις εἰσῆλθε, τεσσαρακονταπενταετής περίπου, μὲν ζωηροτάτους ὄφθαλμούς, σπινθηροβούλοιούντας ὑπὸ παχυτάτας ὄφρυς, προέχοντα καρακτηριστικά, διασκευὴν τοῦ σώματος ἐν γένει ὄστεωδη, τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα ἐπιειλῶς ἔξυρημένον, πυρρὸν δὲ γένειον, ἐνῷ αἱ λευκαὶ τρίχες ἥσαν οὐχὶ σπάνιαι, ἐκλυπτειν τὰς παρειάς καὶ περιέβαλλε τὸ πρόσωπον ὡς πλαίσιον. Λίαν ἐπιμελῶς καὶ κοσμίως ἐνδεδυμένος, ἐφερεν ίματισμὸν καινουργή